

Nr 122.

Av herr **Andersson** i Lindome m. fl., om viss ändring i gällande bestämmelser för beräkning av statsbidrag till vägbyggnadsföretag.

Det alltmera forcerade vägbyggandet under de senaste decennierna har i många avseenden ställt stora krav på vägdistriktet — enkannerligen de väghållningsskyldiga — vilkas ekonomiska börda härigenom successivt ökats. Till täckandet av på vägdistriktet belöpande kostnader för vägbyggen etc. ha distriktet fått ikläda sig stora skulder i form av upptagna lån, vilka måste förräntas och amorteras. Härjämte nödgas emellertid vägdistriktet gälla ränta på en annan kategori lånemedel, beträffande vilken det av allt att döma rätteligen borde åligga statsverket att bestrida räntekostnaden, nämligen de lån, som vägdistriktet upptaga för förskotterande av framdeles utgående statsbidrag till vägbyggnadsföretag etc.

Rörande storleken av de belopp, som vägdistriktet måst i avvaktan på statsbidrag upplåna till utförande av vägbyggnadsföretag, kan erinras om ett uttalande av statsrådet och chefen för kommunikationsdepartementet i årets statsverksproposition. Under punkt 13 »Förbättring och underhåll av för automobiltrafiken viktiga gator och vägar i städerna» berör statsrådet 1935 års vägsakkunnigas förslag till en i vissa avseenden ändrad disposition av automobilskattemedlen, men upplager förslaget till behandling endast i vad avser frågan om fondering av automobilskattemedel för framtida behov. Därvid framhåller statsrådet bl. a., att »under de gångna krisåren ha vägarbeten i betydande omfattning kommit till utförande på det sätt, att vägdistriktet förskjutit den del av kostnaden, som är avsedd att täckas med statsbidrag. På min anmodan har väg- och vattenbyggnadsstyrelsen verkställt utredning rörande de medel, som erfordras för täckande av dessa statsbidrag. Av denna utredning framgår, att, såvitt avser företaget, som böra erhålla statsbidrag från länens automobilskattefonder, de av vägdistriktet på nyss angivet sätt förskotterade kostnaderna uppgå till i avrundat tal 25 200 000 kronor. Kostnaderna fördela sig väsentligt olika på de skilda länen. Den största kostnaden faller på Stockholms län med 3 593 100 kronor, den minsta på Skaraborgs län med 78 400 kronor.»

Det är som synes synnerligen betydande belopp, vägdistriktet nödgas upplåna och förränta i väntan på statsbidrag. Tilldelningen av statsbidrag utsträcker i regel över flera år, och mången gång uppgår den första bidragstilldelningen till exempelvis endast 50 000 kronor för en väg, som kanske kostar 500 000 kronor. Då det givetvis ligger i vägdistriktets — främst i den vägfärande allmänhetens — intresse, att den påbörjade nya vägförbindelsen sna-

rast möjligt kommer till stånd, måste vägdistriktet upplåna ett belopp, svarande mot det väntade statsbidraget, vilket lån sedermera inlöses i den mån statsbidraget utanordnas. Räntan på detta lån måste vägdistriktet enligt hittills gällande ordning självt bestrida. Det synes emellertid vara förenligt med billighet och rättvisa, att staten ikläder sig denna kostnad, vilket lämpligen kan tillgå på så sätt, att samtliga räntekostnader å för vägbyggnadsändamål upptaget lån — alltså inklusive lån för förskotterande av statsbidrag — finge ingå under underhållskostnaderna, till vilka statsbidrag författningsenligt utgår med 80 proc. eller med samma procent, med vilken statsbidrag utgår till vägbyggnadsföretaget. För de hårt betungade vägdistriktet skulle ett sådant tillvägagångssätt medföra en välkommen lättnad.

På grund av vad sålunda anförts hemställas,

att riksdagen måtte medgiva, att räntekostnad å för förskotterande av statsbidrag till vägbyggnadsföretag upptagna lån må inräknas i kostnaderna för vägunderhållet och anses berättigad till statsbidrag efter samma grunder, som gälla för övriga underhållskostnader.

Stockholm den 22 januari 1937.

Linus Andersson.

David Larsson

Nils Persson

i Hede.

i Grytterud.

Ernst V. Olsson,
Staxäng.

Erik Magnusson,
Tumhult.

Arthur Gustafson
i Kasenberg.